

Sygn. akt XI Ka 1326/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SA w SO Tamara Pawlak – spr.

Sędziowie: SO Włodzimierz Śpiewła

SO Magdalena Kurczewska – Śmiech

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Doroty Kalinowskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015r.

sprawy A. L. (1)

oskarżonego z art. 244 kk w zb. z art. 178a § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 25 lipca 2014r. sygn. akt VII K 270/13

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej wykroczenia z art. 87 § 1a kw i postępowanie karne o ten czyn umarza;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt 1326/14

UZASADNIENIE

A. L. (1) został oskarżony o to, że w dniu 17 lutego 2013 r o godzinie 17.05 w D., gm. Ł., pow. (...), woj. (...) nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej sygn. akt VII K 1293/12 środka karnego zakazu prowadzenia rowerów, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,81 mg/l i 0,87 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem po drodze publicznej; tj. o czyn z art. 244 kk w zb. z art. 178 a§ 2 kk w zw. z art. 11 §2 kk

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2014 r Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej A. L. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 17 lutego 2013 r o godzinie 17.05 w D., gm. Ł., pow. (...), woj. (...), nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, w sprawie sygn. akt VII K 1293/12 środka karnego zakazu prowadzenia rowerów, w ten sposób, że kierował rowerem po drodze publicznej, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk i za to, na podstawie tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; A. L. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 17 lutego 2013 r o godzinie 17.05 w D., gm. Ł., pow. (...), woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,81

mg/l i 0,87 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem po drodze publicznej, to jest wykroczenia z art. 87 § 1a kw i za to na mocy art. 87 § 1 kw w zw. z art. 87 § 1a kw skazał go na grzywnę w wysokości 400 oraz na zasadzie art. 87 § 4 kw w zw. z art. 29 § 1 kw orzekł wobec A. L. (1) zakaz prowadzenia rowerów na okres 3 lat; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. kwotę 723,24 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej A. L. (1) z urzędu; zwolnił oskarżonego A. L. (1) z obowiązku ponoszenia wydatków sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając, iż Sąd I instancji:

1) sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego przyjął, że skoro oskarżony wnosił o rozłożenie grzywny na raty, to znał treść całego wyroku zaocznego, podczas gdy wiedzę o wysokości grzywny mógł powziąć ze stosownego wezwania nadesłanego z sekcji wykonania orzeczeń;

2) uznał, że znajomość przepisów postępowania po stronie oskarżonego przesądził o wiedzy tegoż o treść wyroku, podczas gdy może ona jedynie uzasadniać twierdzenie o niezachowaniu przez oskarżonego należytej ostrożności, co jednak pozwala przyjąć wyłącznie nieumyślność jego zachowania.

i wnosząc o uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja – mimo określenia jej jako skierowanej przeciwko całości wyroku w istocie dotyczy kwestionowania zasadności przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 244 kk – o czym w dalszych wywodach.

W odniesieniu natomiast do czynu z art. 87 § 1a kw stwierdzić należy, iż obecnie – w toku postępowania odwoławczego - zaistniała przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 6 kpk z którego wynika, iż nie wszczynają się postępowania a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. – Wykroczenie przypisane oskarżonemu popełnione zostało 17 lutego 2013 r zatem z dniem 18 lutego 2015r nastąpiło jego przedawnienie. Z art. 45 § 1 kw wynika bowiem, iż karalność wykroczenia ustaje, jeśli od czasu jego popełnienia upłynął rok a jeżeli w tym czasie wszczęto postępowanie (co ma miejsce w niniejszej sprawie), karalność wykroczenia ustaje z upływem dwóch lat od popełnienia czynu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w powyższym zakresie i umorzył postępowanie co do wykroczenia z art. 87a § 1 kw.

Odnosząc się natomiast do istoty apelacji dotyczącej kwestionowania przypisania oskarżonemu czynu z art. 244 kk stwierdzić należy, iż jest ona niezasadna. Sąd I instancji zgromadził kompletny wyczerpujący materiał dowodowy, który (w całości) poddał wnikliwej analizie a następnie trafnej ocenie, uwzględniającej wymogi art. 7 kpk. W uzasadnieniu wyroku, odpowiadającym wymogom art. 424 § 1 kpk Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione a jakie nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Argumentacja zawarta w tymże uzasadnieniu wyroku (k. 161 in) jako szczegółowa, logiczna a przez to przekonująca zasługuje na aprobatę, nie zachodzi zatem konieczność ponownego jej przytaczania. Stwierdzić jedynie należy, iż do kluczowej, eksponowanej w apelacji kwestii świadomości (czy jej braku-wg skarżącego) po stronie oskarżonego odnośnie obowiązywania wcześniej orzeczonego wyrokiem Sądu zakazu prowadzenia rowerów, sąd I instancji ustosunkował się w obszernym wywodzie wskazując na dowody i okoliczności wynikające z art. VII K 1293/12 dotyczące orzeczenia przedmiotowego środka karnego a wcześniej przesłuchiwanie A. L. w charakterze podejrzanego, doręczenia oskarżonemu wezwania na rozprawę, wysłania odpisu wyroku zaocznego a następnie wykonania wyroku. Skoro kserokopie tychże dokumentów zawarte są w aktach niniejszej sprawy wnioski dowodowy zawarty w apelacji uznać należy za chybiony. Zauważyć należy, iż z żadnego przepisu kodeksu karnego wykonawczego nie wynika obowiązek zapoznania oskarżonego z wyrokiem, który (podobnie jak i pozostała korespondencja) doręczony był oskarżonemu na wskazany przez niego adres w trybie art. 138 kpk i 139 kpk. Niezależnie od powyższego stanowisko Sądu, iż oskarżony wiedział również o orzeczonym środku karnym, skoro wniósł o rozłożenie grzywny na raty, które to rozstrzygnięcie zawarte było w wyroku, jest w pełni uprawnione, wywiedzione trafnie z wiedzy ówczesnego

podejrzanego (w omawianej sprawie) o jaki czyn został mu postawiony zarzut a także z uprzedniej wielokrotnej karalności A. L. i poniesionych konsekwencji prawno-karnych (k. 186). W tymże stanie rzeczy słusznie Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienie oskarżonego dotyczące braku wiedzy o orzeczeniu omawianego środka karnego; znamionym przy tym jest ewolucja jego wyjaśnień; na rozprawie wyjaśnił on, iż nie wiedział o zakazie (k. 66v) zaś w postępowaniu przygotowawczym: „nie bardzo wiedziałem, że mam zakaz prowadzenia rowerów, choć faktycznie w ubiegłym roku byłem karany za jazdę rowerem w stanie nietrzeźwości” (k. 17).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał za bezpodstawne zarzuty apelacji w omawianej kwestii;

Idąc tokiem rozumowania skarżącego, nieodbieranie przez oskarżonego korespondencji sądowej wysłanej prawidłowo na wskazany przez niego adres przy oczywistej wiedzy o toczącym się postępowaniu karnym o konkretny czyn, winno ekskulpować go w kolejnym postępowaniu za podobne przestępstwo – co jawi się jako irracjonalne, abstrahujące od obowiązującego porządku prawnego.

W związku z powyższym oba wnioski odwoławcze – o uniewinnienie oskarżonego bądź uchylenie wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania nie zostały uwzględnione.

Niezasadny jest również alternatywny zarzut rażącej surowości kary: przy jej wymiarze Sąd I instancji uwzględnił całokształt okoliczności wynikający z art. 53 § 1 i 2 kk orzekł karę w wysokości zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia i stanowisko swoje należycie uzasadnił wskazując trafnie m.in. na uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego także za podobne przestępstwa oraz na konieczność zapewnienia realizacji prewencyjnej funkcji kary.

Sugerowana przez skarżącego w apelacji zasadność warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie zasługuje na aprobatę – brak jest jakichkolwiek przesłanek z art. 69 § 1 i 2 kk; w szczególności brak jest pozytywnej prognozy co do przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości.

Z tych względów uznając apelację za jednostronną, pomijając całokształt okoliczności i dowodów w sprawie a przez to – wyłącznie polemiczną – Sąd Okręgowy, nie stwierdzając nadto przesłanek z art. 439 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego – nie ma stałego zatrudnienia, odbywać będzie karę pozbawienia wolności, zasadnym będzie – na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk i art. 17 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (z późn.zm) zwolnienie go od kosztów sądowych za II instancję i obciążenie wyłożonymi wydatkami Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.

Włodzimierz Śpiewła Tamara Pawlak Magdalena Kurczewska - Śmiech